

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Karla Šimky a soudkyň Mgr. Evy Šonkové a JUDr. Miluše Doškové v právní věci žalobkyně: **D+P REKONT s. r. o.**, se sídlem Areál bývalých kasáren, Strašice, zastoupené JUDr. Helenou Zelenkovou Ottovou, advokátkou, se sídlem Mikulášská 7, Plzeň, proti žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**, se sídlem Vršovická 65, Praha 10, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 4. 2010, č. j. 144/520/10, 12919/ENV/10, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 9. 10. 2014, č. j. 8 A 122/2010 - 74, o návrhu žalobkyně na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti,

t a k t o :

Kasační stížnosti **se p ř i z n á v á** odkladný účinek.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalovaný rozhodnutím ze dne 26. 4. 2010, č. j. 144/520/10, 12919/ENV/10 (dále jen „napadené rozhodnutí“), zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil rozhodnutí České inspekce životního prostředí ze dne 4. 1. 2010, č. j. ČIŽP/43/OOH/SR01/0904262.005/09/ZJE, jímž byla žalobkyni uložena pokuta v souhrnné výši 550 000 Kč za celkem tři správní delikty dle § 66 odst. 2 písm. a), § 66 odst. 3 písm. a) a § 66 odst. 3 písm. d) zákona č. 185/2001 Sb., o odpadech a o změně některých dalších zákonů, ve znění pozdějších (dále jen „zákon o odpadech“). Těchto deliktů se měla žalobkyně dopustit tím, že řádně nevedla evidenci o nakládání s odpady (evidenci odpadů skladem) v období let 2006 až 2008, v zařízení určeném k využívání odpadů chybně zařadila odpady podle jednotlivých druhů a kategorií a v období let 2006 až 2008 provozovala zařízení určená k nakládání s odpady v rozporu s jejich provozními řády (neprováděla proces biologické degradace). Žalobu proti napadenému rozhodnutí zamítl Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 9. 10. 2014, č. j. 8 A 122/2010 - 74 (dále jen „městský soud“ a „napadený rozsudek“).

[2] Proti napadenému rozsudku podala žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) včasnou kasační stížnost z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a), b), d) a e) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Současně navrhla, aby

byl kasační stížnosti přiznán odkladný účinek, což odůvodnila tím, že prochází restrukturalizací a uložení takto vysokého postihu by pro ni mohlo mít likvidační následky, zejména nedodržení splátkových kalendářů (sjednaných) s Českou správou sociálního zabezpečení a dalšími subjekty. Uložená sankce zároveň představuje ohrožení pracovních míst 32 zaměstnanců stěžovatelky. Stěžovatelka byla toho názoru, že následky sankce by pro ni znamenaly nenahraditelnou újmu, přičemž přiznání odkladného účinku kasační stížnosti se nepřiměřeným způsobem nedotkne nabytých práv třetích osob a není v rozporu s veřejným zájmem. Stěžovatelka v této souvislosti upozornila i na zásadu přiměřenosti zásahu správních orgánů do práv dotčených osob a ke kasační stížnosti přiložila účetní dokumenty, které mají prokazovat jí tvrzené skutečnosti.

[3] Žalovaný ve vyjádření k návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti uvedl, že kritéria pro přiznání odkladného účinku žaloby posuzoval již městský soud v usnesení ze dne 6. 12. 2010, č. j. 8 A 122/2010 – 32, kterým odkladný účinek žalobě přiznal. Žalovaný poukázal na to, že ode dne vydání citovaného usnesení městského soudu se skutkový stav ani podklady pro vydání napadeného rozhodnutí nijak nezměnily, a tak nemá proti přiznání odkladného účinku námitek.

[4] Podle § 107 s. ř. s. nemá kasační stížnost odkladný účinek. Nejvyšší správní soud jej však může na návrh stěžovatele přiznat; přitom užije přiměřeně § 73 odst. 2 až 5 s. ř. s.

[5] Podle § 73 odst. 2 s. ř. s. soud na návrh žalobce po vyjádření žalovaného usnesením přizná žalobě odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.

[6] Nejvyšší správní soud při posouzení návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti tedy poměřoval újmu, která hrozí stěžovateli, s újmou, která by případně vznikla přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti jiným osobám, a posuzoval, jestli by přiznání odkladného účinku nebylo v rozporu s důležitým veřejným zájmem. Vzal přitom v úvahu stěžovatelkou předložené kopie dokumentů (daňové přiznání, výkaz zisku a ztrát aj.) prokazující její účetní údaje za zdaňovací období roku 2013, z nichž vyplývá, že stěžovatelka byla v roce 2013 v daňové ztrátě 17 382 964 Kč a její roční úhrn čistého obrátu činil 16 432 489 Kč. Za těchto okolností dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že uhrazení poměrně vysoké pokuty ve výši 550 000 Kč by mohlo mít na stěžovatelku likvidační dopad a představovat tak pro ni závažnou újmu, zatímco přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti nevznikne újma žádné jiné osobě, protože uložena pokuta se týká pouze stěžovatelky. Nejvyššímu správnímu soudu rovněž nejsou známy žádné skutečnosti svědčící o tom, že by odložení splatnosti pokuty bylo za daných okolností v rozporu s důležitým veřejným zájmem (ostatně sám žalovaný k návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti výslovně uvedl, že proti tomuto návrhu nemá námitek). K obdobným závěrům dospěl i městský soud, jenž usnesením ze dne 6. 12. 2010, č. j. 8 A 122/2010 – 52, přiznal odkladný účinek žalobě stěžovatelky.

[7] Rozhodnutím o odkladném účinku kasační stížnosti Nejvyšší správní soud žádným způsobem nepředjímá své budoucí rozhodnutí o věci samé.

P o u ě n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 10. prosince 2014

JUDr. Karel Šimka
předseda senátu